

LA SARDANA

PERIÓDICH DEFENSOR DELS QUE SEMPRE PERDEN

SORTIRÁ QUAN BE LI APAREGUI, DONANT Á LO MÉNOS UNA BALLADA CADA VUYT DIAS

Direcció : Ronda de la Universitat, 96

POLÍTICA MENUDA

—Ola, senyora Antonia.
—Deu me la quart, donya Tuyas.
—¿Qué tal, cóm va?
—Molt bé, ¿y vosté?
—També; ¿y la familia?
—Gracias, bona. ¿Y l' seu noy gran?
—Ay, no me 'n parli. Ab lo dimontri de la política no 'l podém aguantar.
—Y donchs, ¿que ja s' ha aficionat á n' algun partit?
—¿Qué sé jo. Diu que al mon tots tenim de ser iguals, y que nosaltres los treballadors som los únichs que tindriam de ballarla grassa perquè treballém, y qui no treballi que no menji, y vinticinch mil disbarats més per aquest istil. ¿Vegi qué li sembla!
—¿Y qué hi diu lo marit de vosté á tot aixó?
—¿Ell? ¡Vaya un altre bona pessa! Encara te al cap alló de la federal.
—¿Carambas dona, lo meu també! Oh, y diu unas cosas de Catalunya!
—¿Qué es catalanista lo seu marit?
—Sí senyora; pero diu que ell no es pas dels de les ninetes, sino dels de la flamarada.
—Ay, ja la planyo.
—No me 'n parli. Ara mateix diuhen que no sé qué te de caure, y que 'n pujarán uns altres de pitjors, y després... oh, després... diuhen que caurá alló gros.
—¿Qué es alló gros?
—Oh, no ho sé; pero diuhen que tornarem á veure cosas que 'ns recordarán los temps de fa més de una dotzena de anys...
—¿Uy, uy, uy!... fan cóm lo meu.
—¿Y qué fa lo de vosté?
—Diu que á Madrid en certas... ay... no sé cóm ell ho diu... vamos, vol dir en certas casas de molta upa, que s' hi sent tant de fret pe 'ls que ara manegan las cireras; y sembla que entre 'l gel de aquélla casa, que á la cuenta los corbs la voltejan molt, y entre que 'ls turronistas del dia se barallan y no s' entenen per veure qui 'n vendrá més de turrons, se 'ls hi ha ficat lo fret al cos, y Deu sab aixó en qué anirá á parar.

—Ay, ay, ¿qué vol dir aixó de en qué anirá á parar?
—Dona, diu que si 's gira la truita y tenen que deixar la paella del manech los que la aguantan avuy, que primer deixarán que 's cremi 'l guisado, y se 'n vagi tot á rodar.
—¿A rodar ahont?
—Dona de Deu, qué sé jo.
—Es que 'l meu també sempre te al cap alló de catorze anys enrera, y sempre está ab los ditxosos catorze anys.
—¿Que potser se van casar fa catorze anys?
—Ca, dona; si ja tenim fills de divuyt.
—Donchs deu voler dir alguna altra cosa.
—De segur.
—Y que deu ser grossa.
—De fixo.
—¿Qué deu ser?
—Ja veurá; contém quin any era fa catorze anys.
—¿Per qué?
—Per veure si aixís ne treyém res en net.
—Te rahó.
—A veure. Ara som al 82. Qui 'n treu deu ne quedan 72; fins á catorze encara se 'n tenen de treure quatre. De 72 qui 'n treu quatre 68.
—Ah! vamos! ¿deu voler dir l' any xexanta vuyt?
—Be, ¿y qué hi va haber l' any xexanta vuyt que te tantas ganas de tornari?
—¿Dona! ¿no se 'n recorda? ¿Sab alló...?
—¿Qué?...
—Alló de la...
—Ah! ja hi caich. Oh, també voldria tornari jo á n' aquells temps.
—¿Vosté?
—Ay, ay; sí.
—¿Per qué?
—Dona, porque van treure los drets de consums, y com lo noy gran ara m' entrará á la quinta, y alashoras se van passar uns quants anys molt més lleugerets...
—Be, per aqueix cantó també ho voldria jo. Pero no es per aixó sols per lo que ells ho diuhen.
—¿Y donchs per qué més?
—Dona, no sab qué va caure...

—Ah, sí.
—Donchs aixó.
—Ca, si 'ls homes son uns gats.
—Ja ho pot ben dir. A mi 'm dona tot sovint cada susto...
—¿Qu' es gayre revolucionari lo seu marit?
—Uy!... sempre que han donat l' arma l' ha presa... y es clar... sempre ha tingut rahons per tornarla.
—Lo meu també ho ha fet, pero diu que ja no vol embolicarse més.
—Be te prou enteniment.
—Oh, pero no me 'n fio.
—Ja fa bé.
—¡Ay mare de Deu qu' es tati! Estiga boneta que vaig depressa.
—Passióbé. Espressions.
—Gracias. Un petó al nen.
—Será servida. Passióbé.
—Passióbé.

LA MAR COM MES TE MES BRAMA

Los espanyols, francament, costém molt de accontentar; tenim lo que 'ns poden dar, pero ningú está content.

Tenim un home que ab tino, perque no 'ns malgastém res, ell nos recull los diners portantlos á bon destino.

Aquest, que la hisenda 'ns cuyda, se 'n diu ministre de hisenda; y per ell, que viu de renda, tenim... la butxaca vuyda.

Tenim lladres á dotzenas que roban sens cap reparo á tothom y ab tot descaro, deixant per tot planys y penas.

Tenim molts municipals que guardan las cantonadas y vigilan las criadas que no espolsin res pels alts.

Tenim... aixó es misteriós; llochs que 's juga de amagat de tota l' autoritat... pero no dels jugadors.

Tenim polissons á mils
per buscá' indocumentats,
que 'ls portan de pas lligats
després los guardia civils.

Tenim molts llibre-cambistas;
per supuesto, tots son richs;
pero 'ns durán embolichs,
molta gana y caras tristas.

Tenim petits industrials,
paysans nostres, fills d' Espanya,
que ab tot y tenir gran manya
may son amos de vint rals.

Tenim uns fiscals de imprenta
que segueixen nostres passos,
y á voltas cayém de nassos
perque 'ns donan ells la empena.

Tenim lleys poch arregladas
per poguer fer reunions,
y tenim governs tan bons
que 'ns jagan bromas pesadas.

Tenim un *noy* que 's passeja,
un Pi Margall que treballa,
un Castelar que may calla
y un Romero que festeja.

Tenim correus que no corren,
telégrafos que s' encallan,
empleats que no treballan
y deutes que may s' esborren.

Tenim quartos que se 'ns fonen,
pensaments que se 'ns esgrunan,
tenim mestres que dejunan
y diputats que enrahonan.

Tenim burots que vigilan,
tenim calderas que esclatan,
tenim tramvías que matan
y carrils que 's descarrilan.

Y en fi, tenim tanta cosa,
que tenim prou y de sobras.
¡Si aquí á Espanya fins als pobres
la miseria 'ls hi fa nosa!

Y tenint tot lo que he dit,
encara van comissions
ab bastantes pretensions
demanant cap á Madrid.

A fe que no 'm quadran gens
dels espanyols los embulls;
ca... ni trayéntloshi 'ls ulls
los tindriau may contents.

Sempre á n' al govern amolan,
que no sé com te paciència
de donar may audiència
á tots aquets que pidolan.

Per treuremels del devant
los diria ab to furiós:
—Váyanse ustedes con Dios;
piden más que un catalán.

Q. Roig

SALTIRONS

Un colega local excita á la autoritat á que
fassi cumplir la ley sobre la matansa de tocinos
en las Cortes de Sarriá y Sant Gervasi, ahont
segons sembla se 'n matan molts per las casas
particulars sens que hi hagi la deguda vigilan-
cia pera evitar la triquina.

Unint nostra veu á la del colega, proposém
que 's vigili fins al porch de sant Antoni.

*****

Una pandilla de facinerosos ha portat l' alar-
ma á tot l' Ampurdá.

Dias enrera assassinaren al sereno de Vilaber-
tran y l' autoritat eclesiástica va negar terra sa-
grada al cadávre de aquella infelís víctima.

Y á despit de la intransigencia clerical va
ferse l' enterro civilment, assistinhi un gran
número de personas, ab tot y fer mal temps.

Ab lo qual va demostrarse un' altra vegada
mes que 'ls capellans no son indispensables, y

que 'l poble te bon xich més de humanitat que
aquestos ministros de Deu.

Es de advertir que no fa molt á Figueras
mateix va donarse sepultura eclesiástica á un
suicida y homicida á la vegada.

Pero debém advertir que no 's tractava de un
pobre sereno, sino del fill de una autoritat.

*****

Al mestre de Fombuena (Saragossa) se li de-
huen tres anys de sou.

Quan se veu aixó y 's considera com la ri-
quesa nacional se distribueix entre 'ls afavorits
del pressupost, un se sent orgullós de ser es-
panyol.

*****

Lo bisbe de Osma diu al de Santander que
si tots los bisbes d' Espanya fessin lo mateix ab
alló d' excomunicar, «aviat lo periodisme des-
enfrenat deixaria de corrompre la societat es-
panyola.»

S' equivoca lo bisbe que tal diu; las excomu-
nions donan vida en lloch de donar mort, y
tant ho creyém aixís, que pel goig de veurens
excomunicats pagariam mitja pela.

Y qui no ho vulgui creure que ho probi.

*****

Llegim en nostre apreciat colega *La Montaña*
de Manresa, que 'ls jesuitas, aquells que predi-
caren dias enrera á Sant Fructuós y Sant Benet
de Bages, al ocuparse del sisé manament varen
explicar tals cosetas y de tal manera, que tot-
hom sortí de la iglesia escandalitzat.

Diuen que ni en cap casa de aquestas que 'l
govern ne cobra un tant, no se senten paraulo-
tas tan asquerosas com las que pronunciaren
los jesuitas.

A mi, francament, tot aixó ja no 'm ve de
nou.

*****

Un conservador francés redactor del *Figaro*,
habia escrit una vegada: «No diré jo que tots
los republicans sigan lladres, pero sí asseguro
que tots los lladres son republicans.»

Y ara 'ls tribunals li han donat la rahó con-
demnantlo á n' ell á tres mesos de presó per
robo de una cadena de rellotje.

Vamos, será que 'ls lladres han cambiat de
política.

*****

Molta part de la premsa democrática reb lo
premi de sa benevolencia, primer en los tribu-
nals y potser després en presiri.

No volia lleys especials pera la premsa, y
se li dona gust jutjantla per los tribunals ordi-
naris.

Sensible es dirho, pero aquestos farsants que
forman la colla injusticadament anomenada
democrática, fa la víctima y 'l cómplice al ma-
teix temps: per lo primer concepte no mereixen
llástima, perque propositantse enganyar han
quedat enganyats ells; per lo segon tenen mer-
cut lo cástich.

Si tinguessin dignitat, la persecució del poder
los hi donaria 'l lauro popular; tal com son te-
nen per sempre assegurat lo despreci de dalt y
de baix.

*****

Los periódichs de la crosta de baix treuen
foch pels caixals.

Ja podéu suposar que la cosa va be y val la
pena, quan ells s' exclaman.

Si tenen motiu ó no 'n tenen ara ho veurém.

A Paris ha mort lo prefecte del Sena, y com
los capellans no pogueren conquerir-lo ni sent
difunt, com va passar ab en Litre, succehi lo
que era molt natural: als últims moments de-
maná que se l' enterrés civilment.

Y ja 'm teniu al poble de Paris, á las autori-
tats y cossos oficials de tota mena anant al en-
terro.

Ves ab quina cara s' ho debian mirar la gent
que fa bullir l' olla ab los naixements y defun-
cions.

Debia semblárloshi que estavan en *huelga*
forsosa.

¿Comprenéu ara si tenen rahó d' estar tan
cremats?

¿Com la feyna se 'ls posa malament!

*****

En Tortosa ha comensat á publicarse un pe-
riódich humorístich titulat *La Xurriaca* y que
es escrit en catalá, castellá, valenciá y *tortosí*,
del qual ne retallém aquest bossí per mostra:

«En la catedral de Valencia. Histórich.

Diálech entre un llaurador que entrá en la Seu
en el sombrero posat y un pare capellá en ro-
quet y solidéu que l' obligá á llevársel.

—¡Llaurador! Llèves el sombrero.

—¡Huey! Llèvesel vosté.

—Asó es un solidéu.

—Pos asó es un sol y onse.

—¡Home! ¿Qué descarat es vosté!

—¡Mes ho es vosté que va en la *camisa* fora.»

*****

Baixant de La Budellera diumenje passat al
dematí y tenint d' esperar lo tramvía, entro als
Jusepets y sento:

—«... tres rals, no mes tres rals, tres misera-
bles rals. Y ¿qui no pagaria, no ja tres rals, si-
no tres pessetas? ¿qué dich tres pessetas? tres
duros y més, y encara seria barato.»

Surto dels Jusepets, pujo al tramvía, arribém
á la Rambla, baixo del cotxe, y veig un grupo
de gent. Al acostarmhi per satisfet la curiositat
sento cridar:

—¡A ral y mitj la pessa! ¡Trieu á ral y mitj!
¡Tot á ral y mitj! ¿Qui no provehirá á ral y
mitj?

¡Quina cosa més estranya! dirán vostés. Jo
també ho crech així.

O sino vegin: lo subjecte dels Jusepets que
feya la propaganda dels tres rals era un capellá
que desde la trona parlava de la butlla, y aquell
de la Rambla que tot ho venia á ral y mitj era
un baratayre que negociava ab quincalla.

*****

Decididament lo senyor Rius y Taulet es lo
més democrátich y més barato dels arcaldes...
No dich lo més intel·ligent, perque vamos, des-
prés de la invenció dels llassos y 'l carretó...

Sa excelencia no pot sufrir que 's defraudi un
céntim á la caixa del comú, y com al tornar de
Madrid va notar que s' habia establert un nou
comers de vendre *moniatos calents*, que á la
trassa deu donar un dineral, ja teniu al arcalde
corregidor manant als municipals que portin á
Casa la Ciutat á las negociantas de moniatos,
que com es industria nova no pagava contri-
bució.

¡Burrango! quin modo de estafar al erari
municipal ab los moniatos. Tinch entés que hi
habia dona que 'n venia per valor de dotze
quartos y devegadas dos rals al dia.

Sense pagar contribució y fent un giro aixís,
no te res d' estrany que s' hagin fet tantas casas
al *enxanxa*. ¡Qualsevol jugui á la bolsa!

¡Tóquila, senyor Rius y Taulet! Vosté es la
esperansa de la patria y la salvació de la caixa
del comú.

*****

Lo senyor Casañas, bisbe de la Seu d' Urgell
y per lo tant successor del reverent carlí mossen
Caixal, tot fent la visita pastoral per la seva
diócesis, va arribar l' altre dia al poble de la
Fuliola.

Ja tenim al arcalde y al bisbe conferenciant
sobre la traslació del cementiri vell y lo senyor
bisbe aconsellant al arcalde que aprofiti 'ls res-
tos pera omplir los clots dels camins.

¿Que me 'n diuhen, lectors, de tanta facilitat en saber aprofitar las cendras dels passats?

Una consideracioneta.

Lo senyor bisbe deuria pensar com si fos tot un materialista de sotana: Varen ferlos pagar al neixer, pagar al casarse, pagar al morir-se y no 'ls hi podém exigir un céntim més ¡que vagin á can Taps!

*****

Tan mateix sembla que LA SARDANA no será excomunicada com aquestos paperots heretjes de Santander, ó sino vejéu:

Dias enderrera nos queixavam perque alguns individus de un coro relligiós de prop lo manicomi de Sant Boy feya molts anys que no 's confessavan ni combregavan. Ara ja no podém dirho aixís, perque per cap d'any tots, un á un com mansas ovellas, cumpliren lo precepte *pascual*, pero en honor al referit coro no dirém que molts d'ells no sabian per quin cap posarshi. Aixó son cosas que 's callan.

*****

«L'arcalde de Giers, al sortir un diumenje de la taberna, va anarsen ab alguns amichs á la escola municipal, despenjá un Cristo y 'l va tirar al dipòsit de las *comunas* públicas devant de tot lo vehinat. Aquesta injurias no sols deu ser plorada, sino castigada ab sanch. Aquesta sanch Deu la demana, y Deu la tindrà.

»Una noble y denodada senyora ha demanat y suplicat al profanador arcalde que li permetés netejar per compte d'ella la comuna ahont ha sigut tirat lo Cristo, y l'arcalde li ha negat. La imatge del fill de Deu fet home continúa allí en aquellas inmundícias, y com no hi ha altra comuna en lo poble, se 'm posan los cabells de punta pensant en las profanacions que cada dia s'hi afegeixen.»

Aixó ho diu lo bisbe de Angers (Fransa), y jo hi faria alguna consideracioneta que 'm deixó al tinter en gracia á la lley de imprenta.

Però fem constar que fins ara no sabém que lo tal bisbe se horrorisès dels barbaros assassinsats comesos per los Caixals, Savalls, Santa Cruz, l'héroee de la cima de Igurquiza y tants d'altres.

¿Es que llops ab llops may se mossegan?

*

Notin nostres lectors que mentres Jesucrist *en persona* rebia llenya, insults y martiri, perdonava á sos butxins (que, sia dit entre paréntesis, cumplian la lley).

Y comparin aquesta conducta ab la del bisbe de Angers, que demana rius de sanch pera castigar la ofensa feta á Jesucrist *en imatge*.

*****

Y velshiaquí que á Verdú celebraren la missa del gall.

Y quan lo capellá se girá pera fer la cerimonia de adorar al Jesuset, va veure uns gitanos dintre la iglesia.

Y 'l capellá armá un sant quintí de mil diables, perque 'ls gitanos (segons ell) no eran dignes de adorar al fill de Deu, anant tan bruts y espellifats.

Y com los gitanos no tenen péls á la llengua, ni son muts, li contestaren de un modo *correspondent*.

Y aquella iglesia va semblar un infern.

Y tothom anava contra 'l capellá.

Y no se sab que cap bisbe l'hage excomunicat.

*****

Es tan cert alló de *qui te gana somia pá...* que l'altra dia 'm creya excomunicat com un heretje de Santander.

Compungit y ab los ulls plorosos corro á missa, pero al aixecar 'l peu á la porta de la iglesia me queda la cama tan encarcerada com si se 'm hagués petrificat. Vaig á pronunciar

un *¡Regna pura!* y á pesar meu m'escapa un renech sortintme de la boca dos ó tres galapats negres com un pecat. Tracto de senyarme y 'm planto un cop qu'encara 'm sangreja 'l nas.

Llavoras per distreurem faig un cigarro, vull posármel á la boca, y sense saber com me 'l clavo á l'orella. ¡Bo! Tornemhi. Cigarro nou y... ¡plaf! á l'altra orella.

Paciencia; més va patir Jesucrist per nosaltres. Vinga altra cigarret y tornemhi... ¡També fora de puesto! Ara al nas.

¿Qui no s'havia de creure excomunicat en lo meu cas?

Desesperat y fora de mí, crido com un esperitat. Ve la sogra sobresaltada y cridant més que jo 'm pregunta: Noy, ¿qué tens?

Atrafagat me desperto y li dich:

—¡Ay, somiaba!!

TAFANERÍAS

A Prats de Llusanés un pagés, després de haber ben suat, va beure tres gotas de aygua de Lourdes y li passá 'l costipat que sufria.

Lo bon home, pera que tal prodigi passi á totas las generacions, ha fet construir una imatge de la mare de Deu de Lourdes, que pesa la friolera de set arrobas, y 'l dia de cap d'any en professó varen portarla á una capella situada en lo serrat de las Mossas.

¿Qui dirian que formava la professó?

Pagesos vells, donas, criaturas, capellans y algun jovenet del centro catòlich, anant casi tothom vestit de llana.

Durant lo curs, lo somatent feya gala disparant las armas, pero no sé si estava destinat per la Providencia ó que, lo cert es que un pagés quedá ferit de la cara.

Malament. ¿Funcions catòlicas, pólvora y sanch? ¡Quina furtó de càrcunda!

*****

Lo rector de Villar del Acero, segurament ab la més bona voluntat, va ferir á un feligrés.

Y un colega diu á propòsit de capellá tan valent:

«M'espanta la idea de morir á mans de un home que pot ferirme ab una má y donarme la extremaunció ab l'altra.»

¿No ho troban, lectors, que aquestos fets no tindrian de ferse públichs?

Está clar, si aixó ho sab la canalla, en lloch de anar á besarlos la má apretará á corre quan vegi algun d'aquestos reverents.

*****

Los homes ab faldillas de Santander fan propaganda pera que las donas dels que persisteixen en llegir los diaris excomunicats se divorcin ó abandonin als seus marits.

¿Que també es moral cristiana aixó?

Sí, com morals los que ho predican.

*****

A Dinam, Fransa, se parla de un altre escola de noys ahont un abat anomenat Morin ha fet de las sevas

Y avans d'ell l'abat Perquis havia sigut condemnat en rebeldia á quinze anys de traballs forsats per igual delictes.

¿Si será que 'l celibat del clero está en rahó directa del progrés de la sodomia?

*****

¿Es cert que 'l bisbe de Tarazona nega las ordres sacerdotals als que han sigut soldats y se apressura á concedirlas als que han sigut voluntaris de Carlos Chapa?

Si resulta certa aquesta nova etzegallada episcopal, proposém que se li augmenti la paga á 'n aquest bisbe, ja que sembla que 'ls quartos dels lliberals solzament serveixen pera premiar als seus enemichs.

ENTRETENIMENTS

XARADAS

Ma *prima* dona molestia,
tres *dos* un nom d'home n'es;
y no sé que dirte més
puig *total* soch una bestia.

LL. MILLÀ

*****

GEROGLIFICH

API

ESC ANOC, SIC,
D
I R N I

ACSOIB

SOLUCIONES

ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO PASSAT

XARADAS: 1.ª Pa-ca 2.ª Te-cla

ANAGRAMA: Lloms. Molls

ANUNCIS

ALMANACH

DE

LA TRAMONTANA

Es un cuadern de 16 páginas en fóleo de text més trempat que un ginjol, redactat per la flor y nata dels escriptors catalans que no fan olor de farigola ni prenen rapé, y adornat ab un reguitzell de dibuixos que á la llegua 's veu que no son pas del *Burinat*, sino originals del reputat artista P. Ros. — No més val un ralet.

SE NECESSITAN

duas majordonas que serán colocadas molt reverentment en la categoria de *nevodas*.

Qualitats que 's recomanan: De 15 á 25 anys, solteras, ben fetas, que no 'ls falti res y que no hagin tingut la verola.

Sols se tracta ab las mateixas interessadas.

INTERESSANT PELS ASEs

Acostantse lo dia de Sant Antoni, en que se celebra catòlicament cada any la festa del ruchs, se anuncia un gran dipòsit de sárrias, bastos, cinglas, murrallas, etc., construïdas espresament pera tan piadosa cerimonia.

¡CATÓLICHs, APROFITEU L'OCASIÓ!

Carrer del Bisbe, portalada gran, reconada al Africa.

CAMISERIA POPULAR

Se tallan colls y punys ab tota perfecció, segons los més moderns adelantos del art.

A 'ls sacerdots que hagin anat ab los carlins se 'ls fan las operacions ab preferencia y de franch, posant especial cuydado en servirlos prompte y be.

Además de colls y punys també 's tallan altres pessas als que 'n tingan necessitat.

Carrer del Triángul, cantonada á la plassa de la Revolució.

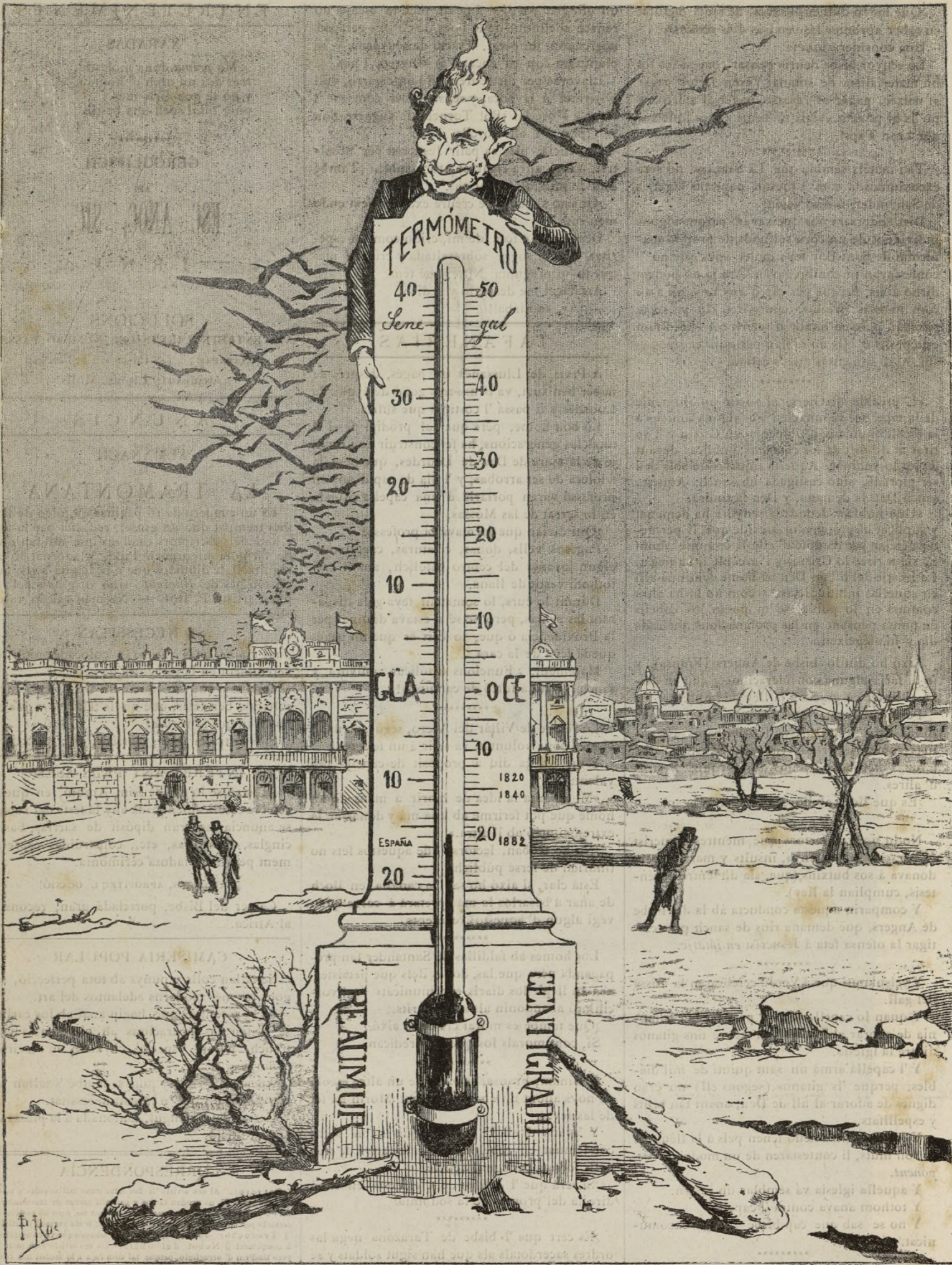
CORRESPONDENCIA

Sotverer. Al seu article li fan falta unas mitjas solas y talons de cal ample. Si 'ns quedan temps y ganas li farém de atacador. || E. F. (Girona). Lo sonet está bastant be, pero no podém insertarlo per no ser de la índole del *periódich*, ó sia vermell ó satirich. || Traductor de Llenguas. Lo número que ve comensarém á complaurel. || Nebot del oncle. Lo seu article está molt be, pero tindrém d'arreglarlo, perque tal com raja á lo ménos nos costaria trenta setmanas de suspensió. || M. de Rubí. Aprofita. || Acsoib. Arreglat s'aprofitará algo. || J. Givanell y Mas. Tot es massa fácil. || Corresponsal de Prats. Gracias. || Pau Janot. No s'hi encaparrí tant ab las ninas, sino 'l farán anar á Sant Boy. || Llantia. No serveix. || Periquito xich. Home de Deu, vosté escriu sense vocals. || J. Guinart. La forma es descuidada. || Ll. Millà. L'article anirà un xich arregiat. Lo demés be.

Barcelona. Tipografia LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres 96, Ronda de la Universidad, 96

VINT GRAUS SOTA ZERO!

Per Madrit à dret y à tort
hi ha en certs llocs tanta neu,
que 's diu si 'l pobre Mateu
ja te 'l fret ficat al cor.

Ayuntamiento de Madrid